

MODERNÉ
ROMÁNY

A J S M R Ť

M Á

S R D C E

*Veronika
Danajová*

VERONIKA DANAJOVÁ

AJ SMRŤ
MÁ
SRDCE

MODERNÉ
ROMÁNY

ISBN 978 - 80 - 8214 - 031 - 9

VERONIKA DANAJOVÁ

AJ SMRŤ

MÁ

S R D C E

moderné romány

Copyright © Veronika Danajová 2020

1. Výlet

Nikdy nepochopím, ako som sa mohla nechať nahovoriť práve na toto. Uznávam, prechádzky či rôzne exkurzie boli už odmalička mojou slabosťou, ale čo to bol za nápad ísť prezrieť starú a opustenú budovu? Budovu, ktorá bola pred dávnymi rokmi psychiatrickou liečebňou? Budovu, ktorá sa pomaly rozpadala a podľa všetkých v nej strašilo?

Snažila som sa ignorovať blato hltajúce moje topánky, ako aj skupinky ľudí vyzerajúcich nebezpečne, a nasledovala kamarátku. Kaštieľ, do ktorého sme mali namierené, sa zdal byť ešte ďalej, keď sa na nás spustil hustý dážď. Ľuďom okolo nás to očividne nevadilo, ani jeden z nich

nevyzeral, že sa chystá na odchod. Práve naopak.

Strach v nás prudko narastal potom, ako na nás jeden z nich zapískal. Tí ďalší začali kričať a nám nezostávalo nič iné, ako rozbehnúť sa k budove.

„Dievčatká! Tam by ste nemali chodiť!“

„Zavoláme na vás policajtov!“ očividne sa na nás dobre zabávali.

Nevedela som, prečo sme sa ich tak zľakli. Tí chalani mohli byť približne v mojom veku a odvahu im pravdepodobne dodávala nejaká omamná látka. Tak z čoho potom ten strach? Určite boli neškodní.

Celkom v bezpečí som sa cítila až vo vnútri budovy. Chlad a bezcitnosť vychádzajúce zo zničených stien ma z neznámeho dôvodu upokojovali. Veď predsa... Aj táto poškodená a pokreslená budova bola kedysi domovom pre desiatky ľudí. Koho zaujíma to, akí boli? Aj oni boli iba ľudia. Ľudia, ktorí mysleli trochu inak ako my.

Každá izba má jeden, či hneď niekoľko svojich zaujímavých príbehov.

Konečne som neľutovala svoj príchod na toto zvláštne miesto. Niečo mi našepkávalo, kadiaľ mám ísť a ja som ten neznámy hlas v mojej hla-

ve počúvla. Pod nohami mi praskali kúsky skla zmiešané so starými zožltnutými papiermi a ja som sa zastavila až v miestnosti, kde bolo tých spisov omnoho viac ako na chodbe. Rozhliadla som sa okolo seba, ale v celej tejto časti budovy som bola úplne sama. Kam sa podela Zuzka, moja kamarátka?

Žiaden stres... Pravdepodobne šla na druhú stranu, ako som ja. Alebo je už na poschodí.

Moju pozornosť si hneď vyslúžili papiere rozhádzané všade naokolo.

Boli ich celé stovky a všetky boli písané na písacom stroji, aký sa používal pred dvadsiatimi rokmi. Mnohé z nich boli dotazníky, ktoré mi pripomínali anonymné testy zo základnej školy.

Prvú súlož som mala vo veku:

0 – dosiaľ nemala

1 – v 21 rokoch alebo neskôr

2 – v 20 rokoch alebo v 19 rokoch

3 – v 18 rokoch

4 – v 17 rokoch

5 – v 16 rokoch alebo skôr

Uškrnula som sa a prečítala si ostatné otázky. Keby som sem patrila a vyplňala ten dotazník, môj celkový počet bodov by bol pravdepodobne

nula. Je jasné, že čítať to po mne by muselo byť naozaj nudné. Ale na druhej strane...

Okrem toho, že to boli blázni, veľa z nich mohlo byť predtým zneužívaných. Ja som mala, a ešte aj mám, na toto všetko až príliš normálny život.

Ďalšie testy neboli o nič zaujímavejšie. Úprimne, už chápem, prečo tu všetko nechali a nevzali si to aj s ostatnými potrebnými papiermi do súčasnej psychiatrie.

Posadila som sa na zem a dúfala, že aspoň jeden papier ma zaujme. Kedysi som chcela študovať psychológiu, ale podľa tých dotazníkov si začínam uvedomovať, že by ma to asi veľmi nebavilo.

Oprela som sa o stenu, na ktorej bolo veľkým písmom nasprejované ‚NÁDEJ‘, a započúvala sa do zvuku narážajúcich kvapiek o plechovú parapetu. Je možné, aby som sa na tomto mieste cítila pokojne, až takmer bezpečne? Nemala by som mať strach? Nemala by som chcieť ujsť?

Zavrela som oči, zaklonila hlavu a nahlas sa zasmiala. Môj smiech sa ozýval nielen v miestnosti, kde som bola, ale aj všade naokolo. *Bláznivé...*

Len čo som otvorila oči, pohľad mi padol na jeden z papierov pod mojou rukou. Bol iný ako tie ostatné a ja som nevedela prísť na to, prečo. Vzala som ho do rúk, pripravená otočiť ho a prečítať si to, nech už tam je napísané čokoľvek. Po prečítaní prvých riadkov mi došlo, že to bola obrovská chyba. Som pár minút v areáli psychiatrie a už mi preskakuje.

Michaela Kováčová

Narodená 18.7.1998 v Žiline, hospitalizovaná dňa 31.10.2018, umiestnená do psychiatrickej liečebne za sebapoškodzovanie, ubližovanie iným osobám, pokus o vraždu.

Predpísané lieky:

Prinútila som sa odtrhnúť pohľad. Muselo to byť iba jedno veľké nedorozumenie. Síce nerozumiem, ako vedeli moje meno, dátum a miesto narodenia, ale i tak to musel byť iba omyl.

Ako by som mohla byť hospitalizovaná 31.10.2018, keď to bude až o niekoľko mesiacov?

A prečo práve za sebapoškodzovanie a ubližovanie druhým? Ja? Ja, ktorá mám strach dotknúť sa noža, keď si chcem nakrájať jablko? Celé je to iba hlúposť.

„Hej, Miška?“ ozvalo sa z chodby.

Kamarátkin prichádzajúci hlas ma prinútil ukryť tie nezmysly do bundy.

„Tu som!“ zhlboka som sa nadýchla a pokúsila sa tie písmená vyhodiť z hlavy.

Nie som blázon a ani ním nikdy nebudem. Pravdepodobne si zo mňa iba niekto vystrelil a ja som mu takmer naletela.

„Tá budova je neuveriteľná. Je tu toho toľko! A tie mreže na najvyššom poschodí. Verila by si, že vedú aj cez strop? Určite tam držali tie najhoršie prípady. Hm... A čo si robila ty?“

„Ja? Ale... Vlastne nič.“

Postavila som sa a oprášila si nohavice. Začínal vo mne narastať zlý pocit a ja som nevedela prečo.

Asi by sme už mali odísť.

Pohľad mi padol na Zuzku, ktorá sa vystrašene pozerala cez rozbité okno. Čo horšie mohla vidieť ako ja pred pár minútami? Pozrela som sa tým smerom. Chalani, ktorí na nás predtým kričali a smiali sa nám, kráčali k budove, v ktorej sme sa nachádzali.

„Dopekla, bežme!“ zamrmlala som a okamžite sa rozbehla k dverám, ktorými sme vošli.

Čoho môžu byť schopní? Čo si vlastne dali? Ublížia nám? napadlo mi toľko možných otázok, nad ktorými som nemohla ani len uvažovať, pretože už boli takmer za nami.

Pokus o beh bol márný, množstvo konárov a vysoká tráva mi možnosť utiecť okamžite zaťrhli. Preto sme nasadili rýchly krok dúfajúc, že sa na nás vykašľú. Krutý smiech a zvuk rozbíjajúceho skla sa vzdialili, ale i tak sa vo mne nenašla odvaha otočiť sa.

Až za plotom toho desivého areálu, na ceste po ktorej chodilo mnoho áut, som si dovoľila upokojiť sa. Poslednýkrát som sa otočila a pozrela sa do jedných z tých arogantných očí, ktoré boli odo mňa desiatky metrov. Netušila som, čo boli zač. Fetáci? Bezdomovci?

No nech to bol ktokoľvek, pochopila som, že teraz je kaštieľ a aj celý areál iba ich. Aj tak som však vedela, že som toto miesto nenavštívila naposledy.

2. Sen alebo skutočnosť?

Zobudila som sa na plač malého bábätka. Rozhliadla som sa po malej očalúnenej miestnosti rozhodnutá zistiť, odkiaľ hlas toho malého drobca prichádza.

Ležala som na nemocničnej posteli a pokúsila sa vymaniť z ťažkej prikrývky. Žiaľ, nevychádzalo mi to podľa mojich predstáv, a tak som sa aj s tou perinou posadila. Až vtedy som si uvedomila ten hlavný problém, prečo sa nedokážem pohnúť. To, čo ma mocne držalo, nebola žiadna perina, ale ruky som mala uväznené vo zvieracej kazajke. Nech som sa snažila akokoľvek, nemohla som sa z nej vyslobodiť. Priviazali ma

naozaj pevne. Dokonca až tak, že mi to začínalo prekážať. Vykrikla som, i keď som vedela, že mi to nepomôže. Musím odtiaľto okamžite vypadnúť. Nepatrím sem.

Veľké dvere sa otvorili a ja som verila, že o chvíľu ucítim slobodu.

„Zase, Kováčová? Dnes je to už po piaty raz. Viete, čo to znamená!“

Muž, ktorý mohol mať približne päťdesiat rokov, pristúpil k mojej posteli a začal mi rozväzovať tú nepríjemne stiahnutú látku.

Budem voľná...

Ešte predtým, ako som stihla akokoľvek zareagovať, mi spýtal ruky putami. Prvé sekundy som nechápala prečo, ale potom ma zaliala potreba chytiť ho pod krk, ublížiť mu a dostať sa odtiaľ preč. *Chcem ísť domov...*

Pokúšala som sa mu vytrhnúť, ale nešlo to. Nespokojne som zavrčala.

„Nechápem, ako vás to ešte stále môže baviť,“ viedol ma z jednej miestnosti do ďalšej. Táto bola ešte menšia ako izba, v ktorej som sa zobudila. Na jednej stene viselo obrovské sklo a v strede izby stálo kreslo napojené do elektriny. Pomaly mi začínalo dochádzať, prečo ma sem vzal.

„Nie!“ trhla som rukami, ale nepomáhalo to.

Najskôr mi oslobodil jednu ruku – ale nie naddlho, pretože mi ju hneď pripútal ku kreslu – a potom druhú. To isté urobil s mojimi nohami a nakoniec mi na hlavu položil veľkú železnú prilbu.

A vtedy prišla tá neuveriteľná bolesť, ktorá mi paralyzovala celé telo, kúsok po kúsku ma ničila. A potom si už pamätám len to, ako som sa z toho príšerne realistického sna prebudila celá prepotená.

*

Väčšinu dňa som sa pokúšala spamätať z tej nočnej mory. To mám za to, že vo svojom voľnom čase navštevujem opustené psychiatrie.

Každú minútu som myslela na to miesto, fahal ma čím ďalej, tým viac. Chcela som sa tam vrátiť, no nemala som s kým. Zuzka tento môj nápad okamžite zavrhla, čo celkom chápem. Ale zmenila by názor, ak by som jej povedala o mojom včerajšom náleze? Možno by ma podporila a šla tam so mnou.

I keď mi bolo jasné, že je to celkom zbytočné, napadlo mi, že by som sa ju ešte raz pokúsila

presvedčiť. Predsa len, predtým som ju prosila cez telefón. Naživo ma nemusí hneď odmietnuť.

„Ahoj, Zuzi,“ začala som opatrne.

Záležalo mi na tom, čo povie. Od toho závisel môj ďalší výlet na to výnimočné miesto. Ak by ma naozaj odmietla, nemám tam s kým ísť. A pravdupovediac, ešte som nenašla odvahu na to, aby som tam šla sama. Okrem toho, že to miesto bolo fantastické, istým spôsobom vo mne vyvolávalo hrôzu.

„Čo potrebuješ?“ nadvihla obočie, prekrížila si ruky na hrudi a ja som už dopredu vedela jej odpoveď.

„No,“ uvažovala som, čo by ju mohlo presvedčiť.

Keby som ju pozvala na pizzu? Robila za ňu všetky domáce úlohy? Urobím snáď čokoľvek pre návštevu tej budovy.

„Netvár sa tak,“ prevrátila som očami.

Pochopila, čo od nej chcem? Došlo jej to?

„Vráťme sa tam, prosím. Iba raz,“ vyhrkla som.

Nechápavo sa na mňa zamračila, čím ma vyzvala k presnejšej požiadavke.

„Ten kaštieľ. Láka ma to tam. Musím sa tam vrátiť.“

Tá posledná veta mi behala v hlave celý deň. Už od rána mi tá myšlienka nedala pokoj.

„Zbláznila si sa? Tam ma už nedostaneš. Už o tom mieste nehovorme.“

„Ale...“

Povedz jej o tom, čo si tam našla. O papieroch, v ktorých sa písalo o tebe!

Zašepkal mi v hlave neznámy hlas. Podľa Zuzkinho pohľadu som usúdila, že ona ho nepočuje. Ten hlas sa mi v ušiach ozval po prvý raz. Zdesila som sa ho a dúfala, že mám iba halucinácie.

„Viem, že mi nebudeš veriť, ale niečo je na tej budove zvláštne.“

„Kedysi tam bola psychiatria. Ty to stále nechápeš? Nikto nevie, čo tam po tých pacientoch zostalo. A ja naozaj netúžim po tom, aby ma posadol duch nejakého psychopata.“

Ešte stále som jej o tom nepovedala. Ešte stále môže zmeniť názor.

„Musíme sa porozprávať,“ zamrmlala som.

„Pamätáš si, ako boli po celej budove rozhádzané tie papiere?“

„Čo s nimi?“

Nepovedala, nech jej o tom nerozprávam. To musí byť dobré znamenie.

„V jednej miestnosti ich bolo viac. Celé kopy sa nachádzali v každom jej kúte,“ snažila som sa oddialiť pointu.

Nechcela som o tom rozprávať. Neprišlo mi to normálne. Neprišlo mi normálne hlavne to, že sa to stalo...

„No a? Tak tam bolo mnoho dotazníkov. Mali ich prichystané pre tých bláznov. Čo si čakala, že tam nájdeš? A čo si tam vlastne našla?“

„Spis o mne,“ sklopila som pohľad a zašepkala.

„O tebe? A čo by tam robil? Preskočilo ti?“

„Ty to nechápeš. Naozaj som ho tam našla.“

Blázon. Toto mi neverí, ani keby som jej to ukázala.

„Miška? Ech... Si v poriadku?“ nechápavo sa na mňa mračila.

„Naozaj tam bolo moje meno. A dátum 31.10.2018. To bude o pár mesiacov. Prosím, ver mi. Nepreskočilo mi. Nie som blázon. Teda aspoň zatiaľ.“

Vedela som, že som mala byť ticho. Neverí mi, považuje ma za blázna. Prečo som jej to spomínala? Lepšie by bolo, keby som si to nechala pre seba.

„Ten výlet ti fakt neprospel,“ neveriacky si povzdychla.

„To myslíš vážne?“ narastala vo mne zlosť.

Nenávidím, keď hovorím pravdu a niekto mi neverí. Hlavne ak ide o takú vážnu tému, ako je táto. Nemala som predsa dôvod robiť si z nej srandu alebo si niečo vymýšľať.

„Daj tomu týždeň a príde to smiešne aj tebe.“

„Smiešne?“ zavrčala som.

„Čo si čakala, že ti na to poviem?“ o krok cúvla.

„Tak to povedz nahlas. Psychopat, však?“ pristúpila som k nej, čím som vyplnila ten voľný priestor medzi nami.

„Nechcem sa hádať. Zabudnime, prosím, na to,“ opäť cúvla.

„Len pokojne pokračuj.“

Absolútne som nechápala, kde sa tá všetka zlosť vo mne vzala. Čo sa to so mnou deje? Nikdy som nebola takáto výbušná. Zrazu mi prišlo úplne normálne ublížiť jej. Niečo sa vo mne zlomilo a po celom tele sa mi rozliat pocit, že by si zaslúžila trest za to, že mi neverí. Niečo mi našepkávalo, že by bolo úžasné sledovať, ako ju pomaly ničím vlastnými rukami. Neverí mi, mala by som sa jej za to pomstiť. Páčila sa mi predstava, ako trpí. Nevie, čo mi to napadlo, ale zrazu som videla, ako sa moje ruky vystreli a ja som ju

postrčila. Urobila pár krokov dozadu, ale nohy sa jej zaplietli a ona spadla dozadu. Nedalo sa nevšimnúť si ten strach v jej očiach. Moje správanie ju vystrašilo a ja som to okamžite oľutovala. Nechcela som sa k nej takto správať. Vôbec som netušila, čo sa to so mnou stalo.

Natiahla som za ňou ruku, aby som jej pomohla vstať, ale ona sa stiahla. Keď som cúvla, rýchlo sa postavila a skôr, ako som stihla čokoľvek urobiť, dala sa na útek. Naozaj odišla.

Po jej odchode som tam ostala ešte nejaký čas stáť. Možno som tam bola len zopár minút, možno desiatky minút. Stále som však pred očami mala jej vystrašený výraz z mojej nečakanej reakcie.